

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalované: **Vězeňská služba – Věznice Plzeň**
IČ 00212423, sídlem Klatovská 652/202, Plzeň

o žalobách proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2020, č. j. VS-67676-4/ČJ-2020/801130,
a proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2020, čj. VS-71046-4/ČJ-2020/801130

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2020, č. j. VS-67676-4/ČJ-2020/801130 se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2020, čj. VS-71046-4/ČJ-2020/801130 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobce se podanými žalobami domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2020, č. j. VS-67676-4/ČJ-2020/801130 (dále jen „*první napadené rozhodnutí*“), a rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2020, čj. VS-71046-4/ČJ-2020/801130 (dále jen „*druhé napadené rozhodnutí*“). Prvním napadeným rozhodnutím byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí vychovatele OVVaT Věznice Plzeň o uložení kázeňského trestu ze dne 26. 3. 2020 dle § 52 odst. 3 zákona a § 46 odst. 1, 3 písm. f) a § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb. (dále jen „*ZVTOS*“) ve spojení s § 60 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 345/1999 Sb. (dále jen „*řád*“). Druhým napadeným rozhodnutím byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí zástupce vedoucího OVVaT Věznice Plzeň o uložení kázeňského trestu ze dne 27. 3. 2020 dle § 52 odst. 3 a § 46 odst. 1, 3 písm. g) a § 28 odst. 1 ZVTOS v návaznosti na čl. 9 odst. 5 Vnitřního řádu věznice Plzeň ve spojení s § 60 odst. 2 písm. b) řádu.

II.

Žaloby

2. Žalobce svou žalobu ve vztahu k prvnímu napadenému rozhodnutí odůvodnil tím, že jeho vina nebyla prokázána a okolnosti kázeňského přestupku nebyly náležitě objasněny. Žalobce totiž pracovníky Vězeňské služby nebyl probuzen – žalobce neměl budík a na jeho celu nebylo vůbec zaklepáno. Žalobce poukázal na dopis žalovaného ze dne 12. 5. 2020 o neexistenci vnitřního předpisu věznice o pravidlech buzení odsouzených. Skutečnost, že nebyl buzen, prokazoval žalobce kamerovými záznamy ze dne 2. 3. 2020, které podle žalobce osvědčily, že pracovníci Vězeňské služby ani neklepali na dveře cely, ani dveře cely neotevřeli – pouze manipulovali s vypínačem světla a nahlíželi průzorem dveří do cely. Žalobce dále namítl, že uložený kázeňský trest je nepřiměřený vzhledem ke zdravotním problémům žalobce (vážné obtíže páteře, zad a kolen vyžadující ortézy na zádech a kolenou), kdy výkonem trestu došlo u žalobce ke zhoršení zdravotního stavu.
3. Nezákonnost druhého napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v druhé žalobě v tom, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav ve vztahu k předmětnému kázeňskému přestupku, protože Tramal neužil. Dle žalobce nelze vyloučit záměnu vzorku moči. Žalobce poukázal na to, že k odběru moči došlo dne 10. 2. 2020, ale moč byla podrobena chemicko-toxikologickému vyšetření až dne 26. 2. 2020, ačkoli je druhé napadené rozhodnutí odůvodněno tím, že průkaz tramadolu v moči je po dobu pár hodin. Žalobce ještě dne 10. 2. 2020 požádal o provedení odběru krve za účelem jejího rozboru, což prokazoval svým dopisem obhájci ze dne 10. 2. 2020. Jelikož Tramal může být podán i ve formě kapek, požádal žalobce dne 13. 2. 2020 (datovou schránkou dne 14. 2. 2020) o provedení odběru krve za účelem zjištění množství a doby požití, avšak marně. Pokud by odběr krve požití Tramalu potvrdil, muselo by se jednat o miniaturní množství požitá žalobcem bez jeho souhlasu a vědomí, a to přidáním kapek do jídla či pití rukou spoluvězňů. Uložený kázeňský trest označil žalobce za neadekvátní.
4. Žalobce žádal, aby soud obě napadená rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalované k žalobám

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě proti prvnímu napadenému rozhodnutí uvedla, že všechny stížnostní námitky žalobce v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala. Žalobní námitka, že žalobce vůbec nebyl probuzen pracovníky Vězeňské služby, je vyvrácena kamerovým záznamem - v čase 05:36:58 službu konající dozorce noční směny, nstrm. J. V., přistoupil k cele X. (první dveře vpravo) a stiskem nástěnného vypínače rozsvítil velké celové světlo a současně špehýrkou v celových dveřích kontroloval, zda je osvětlení funkční. Stejný postup opakoval u dalších 3 cel v mezikatří oddílu 1/5-1 tj. u cely 130, 127 a 125. V čase 05:37:10 znovu nahlédl špehýrkou do cely X., zda je žalobce probuzen a opět stejným způsobem kontroloval ostatní cely 130, 127, 125. Jelikož odsouzení na těchto celách byli všichni rozsvícením probuzeni, vstávali, nebylo nutné otvírat dveře cel. V čase 06:01:40 dozorce ranní směny nstrm. T. K. společně s dozorcem nstrm. V. zahájili početní prověrku stavu na celách v mezikatří oddílu 1/5-1. Tyto cely č. 125, 127, 128 a 130 jsou uvnitř za celovými dveřmi osazeny z bezpečnostních důvodů ještě vnitřním katrem. Zde umístění odsouzení proto při početní prověrce stavu nenastupují na chodbě před celami, ale zůstávají na celách. Dozorci při prověrce stavu otevrou celové dveře, vnitřní katr je uzamčený a odsouzení nastupují ustrojení v ústavním oděvu pod oknem cely, lůžka mají ustlaná. Dozorce nstrm. K. jako první otevřel celu X. a společně s dozorcem nstrm. V. zjistili, že žalobce nenastoupil předepsaným způsobem na početní prověrku stavu, nebyl řádně ustrojen a neměl ustlané lůžko. Bylo evidentní, že po budíčku v 05:36:58 si znovu lehl a prověrku stavu v 06:01 zaspal. Vinu žalobce prokazuje i úřední záznam o vysvětlení nestrm. J. V. ze dne 30. 3. 2020, kde tento dozorce podrobně popsal postup, jakým prováděl budíček dne 2. 3. 2020 na celách oddílu 1/5-1. Napadené rozhodnutí se vypořádalo i s námitkou neadekvátnosti uloženého trestu s přihlédnutím k osobě odsouzeného, k jeho předchozímu chování a závažnosti kázeňského přestupku.
6. K druhému napadenému rozhodnutí žalovaná uvedla, že protokol o provedení orientačního toxikologického vyšetření moče ze dne 10. 2. 2020 prokázal, že žalobci byl toho dne odebrán vzorek moči při ošetření na zdravotním středisku Věznice Plzeň, kdy bylo orientačním chemicko-toxikologickým testem v moči žalobce zjištěno podezření na přítomnost návykové látky Tramal. Přítomnost

tramadolu a jeho metabolitů ve vzorku moči žalobce je prokázána zprávou toxikologické laboratoře Ústavu soudního lékařství FN Plzeň ze dne 26. 2. 2020. S obhajobou žalobce, že Tramal nepožil vědomě a že mu ho někdo musel dát do kávy, se vypořádalo již rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu druhého napadeného rozhodnutí. Je nemožné, že by blíže neurčený odsouzený po dobu 2 dnů průběžně dával žalobci bez jeho vědomí do jídla či nápoje Tramal (průkaz tramadolu v moči je možný jen po dobu několika hodin), jelikož nemohl vědět, kdy se žalobce rozhodne oznámit napadení odsouzeným B. Žalobce rovněž nekonkretizoval osobu, která s úmyslem mu uškodit, způsobila jeho nevědomé užití Tramalu

a ani neuvedl případné svědky takového jednání. K námitce možné záměny vzorku moči žalobce žalovaná uvedla, že odebrání vzorku moči k provedení orientačního chemicko-toxikologického vyšetření je prováděno vždy za přítomnosti službu konajícího dozorce a záměna vzorků na zdravotnickém středisku je s ohledem na postup, kdy jsou vzorky za přítomnosti testované osoby označeny, vyloučena. Se vzorky moči manipuluje pouze personál zdravotnického střediska za přítomnosti příslušníků VS ČR a podvod z jejich strany je s ohledem na jejich pracovní a služební zařazení vyloučen, kdy ani nebyl specifikován důvod, proč by takto někdo ze zaměstnanců věznice jednal. Žalobce podepsal jak protokol o provedení orientačního toxikologického vyšetření moče, tak příslušné poučení. Výsledek testu je jednoznačně validní, jelikož ÚSL FN Plzeň je specializované a akreditované pracoviště. Lék Tramal ve formě kapek nebyl v roce 2020 medikován žádné vězněné osobě a lék Tramal je vydáván odsouzeným pouze v jednodenní dávce zdravotnickým personálem. K navrhovanému odběru krve žalovaná uvedla s odkazem na písemné sdělení MUDr. M. K., vedoucí lékařky zdravotního střediska věznice, ze dne 4. 3. 2020, že pozdější odběr a rozbor krve na obsah Tramalu by nebyl objektivní, když přítomnost Tramalu v krevním oběhu lze prokázat jen v řádu několika hodin po jeho požití.

7. Žalovaná navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích a zopakovali hlavní body své procesní argumentace tak, jak vyplývaly z žaloby a vyjádření k žalobě.
9. Zástupce žalobce k druhé žalobě uvedl, že o odběr krve žádal osobně již dne 10. 2. 2020. Dále nad rámec žaloby doplnil k druhé žalobě, že pravděpodobně byl Tramal žalobci bez jeho vědomí podán spoluvězněm jako odvěta v souvislosti s napadením ods. B., kdy žalobce musel být v důsledku napadení lékařsky ošetřen. Kdyby žalobce chtěl užít Tramal, mohl si ho nechat předepsat vězeňským lékařem.
10. Žalobce při jednání uvedl, že v únoru 2020 byl opakovaně napadán spoluvězni a že má problémy s páteří.
11. Žalovaná k první žalobě uvedla, že přiměřenost trestu dovozuje i z toho, že dodržování režimu ve věznici včetně ranních početních prověrek předchází chaosu a umožňuje

předání služeb mezi pracovníky Vězeňské služby. K druhé žalobě žalovaná uvedla, že žalované byl předložen zástupcem žalobcem dopis žalobce ze dne 17. 2. 2020 adresovaný zástupci žalobce, kdy věznice začala okolnosti zde uvedené šetřit jako stížnost, nicméně žalobce následně prohlásil, že jeho dopis nemá být považován za stížnost a že si nepřeje, aby se to prošetřovalo.

V.

Posouzení žalob žalobce soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Obě žaloby jsou nedůvodné.
14. Soud předesílá, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančních rozhodnutí, tak i napadených rozhodnutí.
15. Soud vyšel z následující právní úpravy.
16. Podle § 46 odst. 1 zákona o ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. § 46 odst. 2 zákona o ZVTOS stanoví, že za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest, ledaže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu. Podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o ZVTOS je kázeňským trestem umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona o ZVTOS je kázeňským trestem celodenní umístění do uzavřeného oddílu až na 20 dnů.
17. § 47 odst. 1 zákona o ZVTOS stanoví, že kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhopvat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
18. Podle § 47 odst. 2 ZVTOS platí, že uložený kázeňský trest musí být úměrný závažnosti spáchaného kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu.
19. § 49 odst. 1, 2 ZVTOS stanoví, že k uložení kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu je nezbytné předchozí posouzení lékaře, že odsouzený je zdravotně způsobilý podrobit se tomuto kázeňskému trestu, kdy před nástupem kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu a nejméně jednou týdně v průběhu jeho výkonu musí být odsouzený prohlédnut lékařem, který posoudí, zda je zdravotně způsobilý k výkonu tohoto kázeňského trestu. Tím není dotčeno právo

odsouzeného na poskytování zdravotních služeb i v jiné době během výkonu kázeňského trestu.

20. § 58 odst. 3 řádu stanoví, že v řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Důkazy musí být označeny konkrétně, a to takovým způsobem, aby je bylo možno prověřit. Jsou-li důkazním prostředkem výpovědi svědků, uvede se stručný obsah jejich výpovědí s jejich vlastnoručním podpisem. Doznání odsouzeného nezbavuje příslušného zaměstnance Vězeňské služby povinnosti přezkoumat a dostupnými prostředky prověřit všechny okolnosti skutku.
21. § 58 odst. 5 řádu stanoví, že kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o opravném prostředku.
22. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2015, č. j. 30 A 84/2013-65, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. dubna 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 52) se použijí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu ve smyslu § 177 odst. 1 správního řádu i v rámci řízení o uložení kázeňského trestu dle ZVTOS, ačkoliv se dle § 76 odst. 1 ZVTOS na řízení podle tohoto zákona správní řád nevztahuje.
23. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. dubna 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 652, vyplývá, že „Vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 5. 12. 2014, sp. zn. 2 As 101/2014 - 26). Takovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož se uložением kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl platný v době jednání zakládajícího odpovědnost, postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na toto pojetí zavinění ostatně navázal i současný zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (viz § 15 odst. 1). K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“
24. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, pak vyplývá, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.
25. Ve vztahu k první žalobě uvádí soud následující.
26. Prvním napadeným rozhodnutím byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí vychovatele žalované čj. VS-67676-2/ČJ-2020/801130 ze dne 26. 3. 2020, jímž byl žalobce uznán vinným za spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v tom, že žalobce dne 2. 3. 2020 v 6,00 hodin nenastoupil na řádně vyhlášenou početní prověrku

stavu odsouzených, nebyl řádně ustrojen a neměl ustlané lůžko. Tím měl žalobce porušit § 28 odst. 1 ZVTOS, které stanoví, že odsouzený je ve výkonu trestu povinen mj. dodržovat stanovený pořádek a kázeň a zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Přitom čl. 25 odst. 2 Vnitřního řádu věznice Plzeň stanoví, že проверка početního stavu probíhá zpravidla dvakrát denně v době stanovené časovým rozvrhem dne, kdy po vyhlášení přípravy nastoupí odsouzený na určeném místě, pokud není stanoveno jinak, do dvouřadu a oblečen ve stanovené ústroji. Za tento kázeňský přestupek byl žalobci uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.

27. Z žaloby je zřejmé, že žalobce nepopírá, že dne 2. 3. 2020 v 6,00 hodin nenastoupil na početní prověrku stavu odsouzených. Žalobce se brání tím, že Vězeňskou službou nebyl vzbuzen, takže nemohl na prověrku řádně nastoupit. To znamená, že obrana žalobce směřuje k existenci zavinění, které je vyžadováno v § 46 odst. 1 ZVTOS ve spojení s judikaturou správních soudů (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. dubna 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 752) pro naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Šlo tedy o to, zda bylo prokázáno, že se žalobce prověrky nezúčastnil nejméně z nedbalosti, protože se prověrky zúčastnit mohl, neboť byl předtím vzbuzen. Jelikož tuto obranu užil žalobce od počátku řízení o přestupku, vypořádalo se s ní jak prvoinstanční rozhodnutí, tak i žalovaná v prvním napadeném rozhodnutí.
28. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že skutečnost, že žalobce byl Vězeňskou službou buzen, je prokázána kamerovým záznamem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se navíc opřelo o výpověď nestrm. J. V., který vypověděl, že rozsvítil hlavní světlo cely a opticky zkontroloval, že žalobce vstává. Z tohoto důvodu již neklepal na dveře cely, ani je neotvíral. Žalovaná uvedla, že kamerový záznam a výpověď svědka prokázaly, že svědek rozsvítil velké světlo cely, opticky zkontroloval, že žalobce vstává, a pak se ještě jednou pohledem do cely ujistil, že je žalobce probuzen. Žalovaná dodala, že součástí buzení je i hlasitá výzva jiného odsouzeného slyšitelná i v cele žalobce.
29. Skutkové zjištění, že žalobce byl pracovníky Vězeňské služby buzen, tudíž mohl nastoupit na řádně vyhlášenou početní prověrku stavu odsouzených řádně ustrojený po ustlání lůžka, soud aprobuje. Kamerový záznam provedený soudem k důkazu při jednání ve spojení s výpovědí svědka potvrdily, že pracovník Vězeňské služby v cele žalobce rozsvítil světlo a dvakrát pohledem do cely ověřil, že žalobce vstal. Pracovník postupoval ve všech čtyřech celách sledovaných kamerou naprosto stejně. Jelikož byl žalobce řádně buzen, své povinnosti, jejichž nesplnění bylo žalobci kladeno za vinu, splnit mohl. Soud shrnuje, že skutkové zjištění, že žalobce dne 2. 3. 2020 v 6,00 hodin nenastoupil na řádně vyhlášenou početní prověrku stavu odsouzených, nebyl řádně ustrojen a neměl ustlané lůžko, ač vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to učinit měl a mohl, bylo bezpečně prokázáno. Soud konstatuje, že okolnosti kázeňského přestupku byly řádně zjištěny a vina žalobce byla prokázána tak, jak stanoví § 47 odst. 1 zákona o ZVTOS.
30. Namítal-li tedy žalobce, že jeho vina nebyla prokázána a že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, šlo o námitky nedůvodné. Žalobce byl pracovníky Vězeňské služby buzen dostatečným způsobem, který nevyžadoval, aby na jeho celu bylo klepáno a aby dveře cely byly otevřeny. Absence vnitřního předpisu věznice o pravidlech buzení

odsouzených, osvědčená k důkazu soudem provedeným dopisem žalované ze dne 12. 5. 2020 (čl. 23 soudního spisu), nemohla zvrátit prokázaný skutkový závěr, že žalobce byl buzen.

31. Uvedl-li žalobce při jednání ve vyjádření k provedenému důkazu kamerovým záznamem, že je jím sice prokázáno, že pracovník Vězeňské služby vypínač stiskl, ale nebylo prokázáno, že tím bylo rozsvíceno světlo v cele, nemůže mu soud přisvědčit: Z kamerového záznamu je zřejmé, že po buzení žalobce v reálném čase 5:36 hodin do okamžiku zjištění, že žalobce není připraven na početní prověrku v reálném čase 6:01 hodin (čas 31:30 záznamu), s vypínačem nikdo nemanipuloval a žalobce se nebránil, že by světlo nesvítilo. Skutečnost, že pracovník Vězeňské služby světlo v cele žalobce rozsvítil, byla prokázána kamerovým záznamem (je zřejmý stisk vypínače) a výpovědí pracovníka Vězeňské služby, který rozsvícení světla potvrdil.
32. Nedůvodnou soud shledal i žalobní námitku, že uložený kázeňský trest je nepřiměřený vzhledem ke zdravotním problémům žalobce (vážné obtíže páteře, zad a kolen vyžadující ortézy na zádech a kolenou), kdy výkonem trestu došlo u žalobce ke zhoršení zdravotního stavu.
33. Pokud jde o uložený trest, prvoinstanční rozhodnutí odkázalo na závažnost spáchaného přestupku, osobu žalobce, opakovaně kázeňsky řešeného a účel trestu. Napadené rozhodnutí poukázalo na to, že žalobci byl uložen mírnější trest, při němž není nutná lékařská prohlídka a vězeň se může účastnit výchovných a vzdělávací aktivit programu zacházení. Podle napadeného rozhodnutí uloženým trestem nedojde ke zhoršení zdravotního stavu žalobce, kdy uložený trest má i výchovný účel, přičemž žalobce byl již jedenkrát kázeňsky trestán.
34. Soud předesílá s odkazem na výše citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, že na odůvodnění rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů. To však neznamená, že by z nich neměla být seznatelná alespoň elementární úvaha, proč byl uložen určitý kázeňský trest. Tyto požadavky však napadené rozhodnutí splnilo, kdy uložený druh a výměru trestu odůvodnilo závažností spáchaného přestupku, jedenkrát kázeňsky trestanou osobou žalobce a výchovným účelem trestu. Kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení soud nepovažuje za zjevně nepřiměřený ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS lze uložit tento trest až v délce 28 dnů, kdy žalobci byl uložen trest v rozsahu jedné čtvrtiny. Soud přisvědčuje žalovanému, že zájem na dodržování stanoveného režimu ve věznicích není samoúčelný. Argumentoval-li žalobce svým zdravotním stavem, pak druh uloženého trestu nevyžadoval podle § 49 a contrario ZVTOS předchozí posouzení lékaře, zda je žalobce zdravotně způsobilý podrobit se tomuto kázeňskému trestu. Žalobcem popsané zdravotní obtíže ortopedického charakteru vyžadující nošení ortéz na první pohled žádnou souvislost s umístěním na uzavřené oddělení nemají a žalobce ji ani netvrdil – žalobce netvrdil, jak by se takové obtíže mohly umístěním na uzavřené oddělení zhoršit a proč. Soud v mezích žalobních námitek neshledal, že by uložený trest mohl vést k poškození zdraví v rozporu s § 2 odst. 2 ZVTOS a žalobce k tomu žádné konkrétní zdůvodnění neuvedl.
35. Jelikož všechny žalobními námitky uplatněné v první žalobě soud shledal nedůvodnými, výrokem I tohoto rozsudku první žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

zamítl.

36. O druhé žalobě uvážil soud následovně.

37. Druhým napadeným rozhodnutím byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí zástupce vedoucího žalované čj. VS-71046-3/ČJ-2020/801130 ze dne 27. 3. 2020, jímž byl žalobce uznán vinným za spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v tom, že žalobce užil lék Tramal nepředepsaný lékařem, neboť dne 10. 2. 2020 v cca 13 hodin byla v jeho moči zjištěna látka tramadol. Tím měl žalobce porušit § 28 odst. 1 ZVTOS, které stanoví, že odsouzený je ve výkonu trestu povinen mj. dodržovat stanovený pořádek a kázeň a zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Přitom čl. 9 odst. 5 Vnitřního řádu věznice Plzeň stanoví, že odsouzený smí užívat pouze léky předepsané lékařem a ve stanoveném množství, není mu dovoleno opatřovat a přechovávat sobě nebo jinému odsouzenému jakékoli léky, které nebyly lékařem předepsány. Za tento kázeňský přestupek byl žalobci uložen kázeňský trest celodenní umístění do uzavřeného oddělení na 10 dnů.

38. Z žaloby je zřejmé, že žalobce popírá, že by lék Tramal vědomě užil. Žalobce namítl především, že nelze vyloučit záměnu vzorku moči. Dále namítl, že jeho moč byla podrobena chemicko-toxikologickému vyšetření až dne 26. 2. 2020, ačkoli vzorek byl odebrán dne 10. 2. 2020 a podle druhého napadeného rozhodnutí je průkaz tramadolu v moči jen po dobu pár hodin. Žalobce uvedl, že mu mohl být Tramal podán bez jeho vědomí a souhlasu přidáním do jeho jídla nebo pití některým spoluvězněm. Žalobce konečně namítl, že se marně domáhal odběru krve dne 10. 2. a 13. 2. 2020 za účelem ověření přítomnosti tramadolu v krvi.

39. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že skutečnost, že žalobce požil látku tramadol, je prokázána zprávou lékařky, toxikologickým vyšetřením vzorku moči a záznamem o přestupku. Ve vztahu k obhajobě žalobce bylo prvoinstanční rozhodnutí odůvodněno tím, že varianta, že by Tramal žalobci podala ve věznici třetí osoba, je nepravděpodobná, protože pořízení léku ve věznici je složité a nákladné – taková osoba by investovala nemalé finanční prostředky a úsilí do nejistého výsledku, kdy pokyn k odběru vzorku moči žalobci byl nařízen nezávisle na odsouzených. Odůvodnění napadeného rozhodnutí opřelo závěr o vině žalobce o toxikologicky zjištěnou přítomnost tramadolu v moči žalobce, zprávu o nepředepsání léku Tramal žalobci, kdy tramadol je opioidum podle vyhlášky č. 384/2007 Sb. Žalovaná dodala, že žalobce měl dne 8. 2. 2020 napadnout ods. B., což zjistil vychovatel až dne 10. 2. 2020, a teprve poté byl žalobci vzorek moči odebrán. Proto je nemožné, aby některý odsouzený po dobu 2 dnů průběžně dával žalobci bez jeho vědomí Tramal, jelikož nemohl vědět, kdy se žalobce rozhodne napadení oznámit. Žalobce ostatně ani neuvedl, kdo mu Tramal měl podat a neoznačil žádné svědky. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že záměna vzorku moči je vyloučena, protože odebrání vzorku moči je přítomen dozorce, vzorek moči byl v přítomnosti žalobce testován a označen. Se vzorkem manipulovali jen zdravotničtí pracovníci a příslušníci Vězeňské služby, kdy důvod jejich jednání při údajné záměně žalobce nevysvětlil.

40. Skutkové zjištění, že žalobce požil lékařem nepředepsaný lék Tramal, soud aprobuje, protože bylo bezpečně prokázáno protokolem o provedení orientačního toxikologického vyšetření moče, sdělením ze dne 6. 3. 2020 a chemicko-toxikologickým rozbořem vzorku moče žalobce. Z uvedeného protokolu je zřejmé, že za přítomnosti pracovníka Vězeňské služby, žalobce a zdravotní sestry byl proveden

orientační test vzorku moči žalobce, kde byla zjištěna přítomnost Tramalu. Chemicko-toxikologický rozbor vzorku moče žalobce přítomnost tramadolu potvrdil. Sdělením ze dne 6. 3. 2020 bylo ověřeno, že žalobci Tramal předepsán lékařem nebyl. Závěr o požití Tramalu je tedy jednoznačný.

41. Žalobce namítl především, že nelze vyloučit záměnu vzorku moči. Soud se ztotožňuje s vypořádáním této námitky žalovanou v napadeném rozhodnutí: Záměnu vzorku moči samozřejmě teoreticky vyloučit nelze, ale zjištěné skutečnosti ji vylučují a žalobce nenabídl žádnou skutkovou verzi reality, která by to popírala. Vzorek moči byl odebírán za přítomnosti dozorce a žalobce sám (kromě dalších osob) byl přítomen prvotnímu orientačnímu testu, který tramadol prokázal. Jinými slovy, k záměně vzorku moči nemohlo ani teoreticky dojít před jeho odesláním do laboratoře a již tehdy byla přítomnost tramadolu v moči (byť jen orientačně) zjištěna. Důvod, proč by třetí osoba záměnu vzorku v laboratoři provedla, žalobce nenabídl a označením vzorku se záměně předchází. Soud konstatuje, že obhajoba žalobce, že vzorek mohl být zaměněn, nebyla s to skutkový závěr o přítomnosti Tramalu v moči žalobce zvrátit.
42. Dále žalobce namítl, že jeho moč byla podrobena chemicko-toxikologickému vyšetření až dne 26. 2. 2020, ačkoli vzorek byl odebrán dne 10. 2. 2020 a podle druhého napadeného rozhodnutí je průkaz tramadolu v moči jen po dobu pár hodin. Námitka není důvodná: Míří-li žalobce k tomu, že mezi odběrem vzorku moči a jejím laboratorním rozбором uplynulo více dní, pak tato je vyloučena protokolem o laboratorním vyšetření vzorku moči – rozbor potvrdil přítomnost tramadolu ve vzorku moči žalobce, kdy doba uplynulá od odběru na spolehlivost zjištění neměla vliv. Uváděla-li žalovaná v druhém napadeném rozhodnutí, že průkaz tramadolu je v moči jen po dobu pár hodin, mínila tím jednoznačně to, že požije-li osoba Tramal, je to z její moči zjištěné jen po dobu několika hodin po požití. To znamená, že žalobce musel požit Tramal několik hodin před odběrem vzorku moče. Námitka žalobce tedy není způsobilá zpochybnit skutkové závěry druhého napadeného rozhodnutí.
43. Žalobce namítl, že se marně domáhal odběru krve dne 10. 2. 2020 za účelem ověření přítomnosti tramadolu v krvi. Toto navrhl prokázat svým dopisem obhájci ze dne 10. 2. 2020. Podle obsahu správního spisu však žalobce dne 10. 2. 2020 o odběr krve nepožádal, dopis ze dne 10. 2. 2020 do správního spisu nebyl založen a o existenci v žalobě tvrzené žádosti ze dne 10. 2. 2020 žalobce mlčel i ve své stížnosti proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaná tudíž nemohla pochybit, když v druhém napadeném rozhodnutí údajnou žádost žalobce o odběr krve ze dne 10. 2. 2020 nezmínila, pokud nevyplývala ani z obsahu spisu ani z žádných podání žalobce. Žalobce totiž s tvrzením o tom, že se odběru krve domáhal již dne 10. 2. 2020, přišel až v žalobě. Za situace, kdy po dobu celého správního řízení žalobce svou žádost o odběr krve dne 10. 2. 2020 netvrdil (ani ve stížnosti zpracované svým zástupcem), soud nemá dopisem žalobce ze dne 10. 2. 2020 adresovaným svému zástupci za prokázané, že takovou žádost dne 10. 2. 2020 žalobce učinil. Námitka je proto nedůvodná.
44. Žalobce dále namítl, že se marně domáhal odběru krve dne 13. 2. 2020 za účelem ověření přítomnosti tramadolu v krvi. V druhém napadeném rozhodnutí žalovaná odkázala na dopis ředitele věznice ze dne 9. 3. 2020, který odkazuje na lékařskou zprávu ze dne 4. 3. 2020, podle níž je průkaz přítomnosti Tramalu v krvi jen po dobu několik hodin (vše je součástí správního spisu). Soud se shoduje s žalovanou, že tato námitka nevede ke zpochybnění skutkových zjištění správních orgánů: Rozbor krve

odebrané žalobci dne 13. 2. 2020 (den žádosti) a později nemohl mít jakýkoli vliv na posouzení naplnění skutkové podstaty stíhaného kázeňského přestupku. Jakýkoli myslitelný výsledek rozboru odebrané krve dne 13. 2. 2020 mohl totiž prokázat jen to, zda žalobce požil Tramal nejpozději několik hodin před odběrem dne 13. 2. 2020, ale nemohl ovlivnit zjištění, zda žalobce Tramal požil dne 10. 2. 2020.

45. Žalobce konečně namítal, že lék Tramal nepožil vědomě, že mu lék formou kapek přidal do jídla či pití někdo ze spoluvězňů. Námitka je též nedůvodná.
46. Stejně jako u záměny vzorku moči platí, že teoreticky toto nejde vyloučit. Nicméně obhajobě žalobce nelze přisvědčit. Žalobce nepřinesl žádnou konkrétní skutkovou verzi, která by zpochybnila skutková zjištění správních orgánů. Žalobce netvrdil, kdo ze spoluvězňů mu lék podal, aniž o tom žalobce věděl, kdy k tomu došlo, kdo u toho byl, ani proč to takový spoluvězeň provedl. Nepřinesl-li žalobce konkrétní skutkovou verzi, jak se lék Tramal do jeho těla dostal, nemohly správní orgány tuto variantu dokazováním prověřovat. Soud považuje za logickou protiargumentaci správních orgánů v jejich rozhodnutích, že by takový spoluvězeň musel lék ve věznici komplikovaně obstarat a zaplatit. Motivace takového spoluvězně by musela být úměrná rizikům a nákladům spojeným s obstaráním léku ve věznici, kdy v podstatě jedinou myslitelnou variantou se soudu ve shodě s přednesem zástupce žalobce při jednání soudu jeví msta. Tento motiv je však vyloučen tím, že mstitel nemohl vědět, že žalobci bude moč odebrána. Hypotetická msta nemohla mít souvislost s napadením žalobce dne 8. 2. 2020, protože vzhledem k tomu, že přítomnost tramadolu v moči je zachytitelná jen v řádu hodin, musel by být Tramal žalobci podáván spoluvězněm nepozorovaně kontinuálně po dobu dvou dnů, aniž by mohl podávající předvídat, kdy bude nepřerušované podávání ukončeno odběrem moči.
47. Soud shrnuje, že skutkové zjištění, že žalobce užil lék Tramal nepředepsaný lékařem, kdy přítomnost tramadolu v moči žalobce byla zjištěna odběrem vzorku moči dne 10. 2. 2020 v cca 13 hodin, bylo bezpečně zjištěno. Stejně tak bylo bezpečně zjištěno, že žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům o požití léku Tramal nejméně vědět měl a mohl, takže jednal nejméně ve formě nevědomé nedbalosti. Soud konstatuje, že okolnosti kázeňského přestupku byly řádně zjištěny a vina žalobce byla prokázána tak, jak stanoví § 47 odst. 1 zákona o ZVTOS. Soud dodává, že pro zjištění zavinění žalobce na kázeňském přestupku bylo rozhodující, zda si žalobce nejméně měl a mohl být vědom toho, že Tramal konzumuje. Pokud vězeň vědomé požití nedovoleného léku popře, aniž přednese vlastní skutkovou verzi požití nedovoleného léku bez svého vědomí, kterou nelze označit předem za zcela nepravděpodobnou, je jeho zavinění prokázáno. Jinak platí, že vězněm předestřenou konkrétní skutkovou verzi o nevědomém požití zakázané látky, která se nejeví prima facie jako zcela nepravděpodobná či bizarní, musí správní orgány řádně prověřit a přesvědčivě a ve vazbě na provedené důkazy vyvrátit, chtějí-li uznat vězně vinným přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 338/2018 – 50 ze dne 17. 4. 2019). Toto však v případě žalobce nenastalo.
48. Nedůvodnou soud shledal i žalobní námitku, že uložený kázeňský trest je nepřiměřený, protože si žalobce není vědom požití Tramalu.
49. Pokud jde o uložený trest, prvoinstanční rozhodnutí odkázalo na závažnost spáchaného přestupku, dosavadní chování žalobce, dosud kázeňsky netrestaného, a účel trestu. Prvoinstanční rozhodnutí poukázalo na to, že zneužití léků je ve výkonu trestu

odnětí svobody jedním z nejzávažnějších kázeňských přestupků s ohledem na způsob spáchání (opatření nepovolené látky, doručení do věznice, přechovávání, placení) a následky (riziko ohrožení života a zdraví svého i ostatních pro nepředvídatelné chování vlivem intoxikace). Tím prvoinstanční orgán odůvodnil uložení přísnějšího, nikoli nejprísnějšího, trestu v polovině sazby. Napadené rozhodnutí poukázalo na závažnost spáchaného přestupku a aprobovalo druh a výměru uloženého trestu. Soud konstatuje, že uložený druh a výměru trestu správní orgány odůvodnily zvýšenou závažností spáchaného přestupku, přihlédly k osobě žalobce a uvážily účel trestu. Skutečnost, že si žalobce není vědom požití Tramalu, čehož se v žalobě dovolává, pro naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku není významná – jak soud vysvětlil výše, postačovalo, že si žalobce požití Tramalu vědom být měl a mohl. Nebyl prokázán úmysl žalobce při požití Tramalu, stejně jako žádná polehčující okolnost. Vzhledem k závažnosti kázeňského přestupku, kterou soud ve shodě se správními orgány spatřuje v porušení zákazu obchodu s léky ve věznicích a zákazu aplikace nepředepsaných léků ve věznicích, se soudu jeví uložený druh trestu, který je přísný, ale nikoli nejprísnější, a jeho výměra v polovině sazby není zjevně nepřiměřená ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS lze uložit trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu až na 20 dnů a žalobci byl uložen trest v rozsahu jedné poloviny.

50. Jelikož všechny žalobními námitky uplatněné v druhé žalobě soud shledal nedůvodnými, výrokem II tohoto rozsudku druhou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

51. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. února 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu